

[Aksel Larsen.]

bare nødtørftigt kan beskytte dem mod Kulden? Nej.

Altsaa her lægger man en ekstra Skat paa Tøjet, og saa har man den Dristighed i „Social-Demokraten“, Hovedorganet, at sige, at Skatten kun er lagt paa Varer, som man kan undvære, og Fødevarer er fuldstændig fritaget. Nu kan man selvfølgelig tvistes om, hvorvidt den fattige Mand's Snaps og gul Sodavand er Fødevarer — Ællebrød er det da i hvert Fald, og Hvidtøl skal beskattes. Saadan kan der nævnes mange Eksempler. Den Mand, der har skrevet denne ledende Artikel, ved dette, men skriver det modsatte, fordi han er klar over, at hvis han holder sig til Sandheden, kan han slet ikke forsvare denne Lov.

Det er nødvendigt, hedder det, at begrænse Forbruget af Importvarer for at skaffe Raastoffer. Maa vi nu være her! Indførselen af Raastoffer har hidtil andraget stort set en Trediedel af Importen. Saa gik det vel nok at lægge Importen saadan til Rette, at man fik flere Raastoffer ind og mindre Færdigvarer. Det har vi talt for mange Gange, men det har man ikke hidtil villet gøre noget alvorligt ved, i hvert Fald har Resultaterne ikke været til at faa Øje paa.

Men det er slet ikke sandt, at man er nødt til at begrænse Forbruget for at sikre, at Importen gaar ned, Regeringen har sin Importregulering og sin Valutacentral, og der kan ikke komme en Citron, ikke en Stoppenaal ind i dette Land, uden at det passer Regeringen. Man behøver aldeles ikke at trykke Forbruget for at begrænse Importen, Regeringen har alle Fuldmagter til at begrænse Importen og holde alle unødvendige Produkter ude, og den har endvidere Fuldmagt til at forhindre, at dette Forhold udnyttes til uberettigede Prisstigninger.

Det ser altsaa ud til, at Regeringen bliver bange og siger: Ja, men saa har Folk jo for mange Penge i Forhold til de Varer, der er, og hvad skal de saa gøre ved dem? Der var jo den Idé, at de kunde købe for dem og lade være med at købe udenlandske Produkter, da disse kun er for Haanden i begrænset Omfang. Hvis det var nødvendigt, kunde man indføre Rationering paa saadanne Produkter, det har Regeringen ogsaa Fuldmagt til. Man vilde derved opnaa, at Folks Forbrug flyttedes fra Importvarer over til Varer af indenlandsk Oprindelse. Saadanne Varer kan Befolkningen jo kun forbruge, hvis de produceres, men hvis der bliver Efterspørgsel efter dem, vil

der ogsaa nok komme Produktion, Produktionen er betinget af, at nogen er beskæftiget ved Produktionen. Saadanne Forholdsregler vilde bevirke, at der blev Beskæftigelse til nogle af de ledige Hænder.

Men det, Regeringen her gør, er det stik modsatte: den gennemfører denne Forholdsregel for at skaffe Penge i Statskassen, og den vil skaffe disse Penge paa den mest muligt udemokratiske Maade gennem indirekte Beskatning. Den gennemfører dette Lovforslag for at begrænse Forbruget — det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen hører, hvad jeg siger —, for at begrænse Forbruget, dette er Regeringens Ønske med denne Lov — og opnaar, at Forbruget bliver begrænset. At der bliver Brug for mindre Produktion, at der bliver mere Arbejdsløshed, bliver Følgerne.

At disse indirekte Skatter er i allerhøjeste Grad udemokratiske, skulde maaske ikke behøve nogen nærmere Dokumentation, det skulde være tilstrækkeligt kendt af alle i denne Sal i hvert Fald, af alle her i Landet for øvrigt, for Spørgsmaalet direkte Skatter kontra indirekte har været diskuteret i mangfoldige Aar. Men for i hvert Fald at underbygge det, jeg siger, vil jeg meget gerne have den højtærede Formands Tilladelse til ganske kort at citere, hvad Borgbjerg og Ove Rode har sagt i 1923 her fra denne Talerstol ved anden Behandling af Forslag til Lov om Luksustold og Ændringer i Toldlovgivningen.

Anden Næstformand (Westermann):
Ganske kort.

Aksel Larsen: Ja, det bliver korte Citater, Hr. Formand. Jeg skal vælge et meget kort Citat af Borgbjerg — jeg erkender, at jeg ikke kan komme op mod ham i Retning af at bruge den brede Hvidtekost. Han siger den 23. April 1923 i Folketinget, Folketingstidende 1922—23, Sp. 6399:

„Men her synes man ligefrem at have en Nydelse i at trykke de fattigste endnu længere ned, at sætte Skellet endnu dybere mellem Underklasse og Overklasse, at gøre Tilværelsen endnu mere graa og proletarisk for alle dem, der i Sandhed har det graat og trist og proletarisk nok i Forvejen, i Stedet for at gaa den Vej at beskatte efter Evnen.“

Jeg afbryder Citatet lidt, „beskatte efter Evnen“ kan man, som bekendt, kun ved direkte Beskatning efter progressiv stigende Skala. Borgbjerg fortsætter:

„Det gør man jo saa langtfra. Det